

PIGORIANA BULGARICA

VERSUS

НОВИТЕ БАЛКАНСКИ АВТОХТОНИСТИ

Петко Перинов

През 18, 19 и първата половина на 20 век сред учените преобладава мнението, че индоевропейският човек идва от изток. Така например Морган и Херзефелд считат, че предците на днешните европейци са дошли от Сибир. Фиест счита, че те са дошли от територията на днешен Туркменистан. Нехринг посочи Казахстан. Най-фантастична от всички е хипотезата на Майер, според когото на всички днешни европейци трябва да им се припомни, че някога са се спуснали от височините на Памир (!!!) и са тръгнали в посоката към залез слънце. Все едно са се спуснали от небето. Общоприето е тези хипотези на идването да се наричат миграционни хипотези. Тук се касае не за някаква наука, а по-скоро за един натрапен и безкритично приет библейски модел: "тръгване от някъде, за да се стигне в обетованата земя". Апогеят на това, уж научно, а всъщност модно явление, с което се възпроизвежда библейската схема за легендарните предци, които завоюват земята, например в Италия, е достигнат с труда на авторитетния за онова време Л. Пигорини. (L. Pigorini, LE PIU ANTICHE CIVILITA DELL' ITALIA, 1903).

В негова чест, подигравателно, в първата половина на 20 век, последователите му са наричани ПИГОРИЯНЦИ. Техните становища биват подложени на жестока критика от страна на застъпниците на автохтонистичните теории. Същата съдба имат историците пигориянци и в други страни в Европа. Но ето че в България освен произведения на безнадеждно застарели и не съвсем в час български пигориянци, не се вижда никакво по-голямо раздвижване на духовете, витаещи над проблема за произхода на старите българи. Плахийт опит за реабилитация на професора на Берлинския университет д-р Ганчо Ценов, застъпващ автохтонистичната теория за произхода на българите (виж Й. Табов, Кл. Василев "Възкръсващата история на д-р Ганчо Ценов", София, 2001) бе посрещнат на нож от такива корави догматици (от романовско-съветската школа), празни откъм знания, но затова пълни с ненавист, като Пламен Цветков, Н. Проданов, Светлозар Елдъров и тем подобни. Докторът на Берлинския университет д-р Ганчо Ценов е достоен наследник на великите умове на българския деветнадесети век Спиридон Габровски и Георги Раковски, съзряли скритите мотиви и домогвания в пласирането на теориите за азийския произход на българите. Проницателният Г. С. Раковски още през 1865 год. пише:

"Както старите гърци са ни хвърляли в скитския яма, тии днешни европейски учени ни съпричисляват с фински и черменски и не знам йоще какви племена и качват ни по уралските диви и пусти гори!"

(Г. С. Раковски, *Ключ българскаго языка, цитат според Г. С. Раковски, Съчинения, том IV, София, 1988, с.194*)

Погрешното, но преобладаващо мнение сред западните учени - имаме предвид азиатската (памирската) теория за произхода на всички индоевропейци - във втората половина на 20 век почти изцяло е изоставено.

(Виж например: Childe, V. G. THE DAWN OF EUROPEAN CIVILZACION, Oxford, 1950. В студии или отделни монографии това мнение се споделя и от : O. Schreder, G. Wilde, H. Hirt, O. Meghin, Pitoni, Peaze, G. Cosina, H. Kuhn, L.G.B. Tilak, Myres, P. Bosch-Gimpera, H. Schmidt, J.C. Dragan, W.H.Goodenough, M. Gimbutas и много други.)

Това изместване на опорната точка при подхода към произхода на европейските народи е останало незабелязано от българите, с изключение на историка, докторант на Берлинския университет - Ганчо Ценов и публицистите Стоян Шангов, Н. Йонков-Владикин, Д. Юруков...

Ето какво пише по този въпрос Йонков-Владикин:

“Истина е, че народите на Европа са дошли от изток, обаче не от платото на Памир и на Хинду-Куш, гдето и червей не може да се зароди ... Месторождението на бялата раса не се поставя вече в пустините нито на Кавказ, нито на Памир и Хинду-Куш. Последните две планини са посетени лично от Уйфелвей, който казва, че те са необитаеми; същото описание прави със същото мнение и Е. Реклю”

Значи като изключим цитираните автори българската наука и публицистика като цяло е проспала целия XX век в обятията на средновековните мистификатори (“елинизатори” и “византизатори”), чиято работа довършва немско-руската мистификаторска школа от 18-19 век. От същата немско-руската школа пострадават и самите руснаци, по-точно тяхната историография, въпреки рано зародилото се движение против Шльоцериянизма.

(за “грубое лжеучение Шлецериянцев”, виж: Егор Классен, НОВЫЕ МАТЕРИАЛЫ ДЛЯ ДРЕВНЕЙШЕЙ ИСТОРИИ СЛАВЯН ВООБЩЕ И СЛАВЯНО-РУССОВ”, выпуски 1-3, 1854-1861, подновено: 1999. Москва, с. 10-25).

За съжаление, нашата родна общественост (българската наука и публицистика) си е в дълбока дрямка и днес, в началото на XXI век.

В противовес на отбелязаната българска духовна инертност, в чуждестранната научна литература можем да прочетем например:

“В светлината на най-новите археологически находки, теориите властващи стотици години, според които индоевропейският човек се е появил само на едно конкретно място в Азия (Памир), вече не могат да стоят на крака”

(Josef Constantin Dragan, IL MONDO DEI TRACI, Milano, 1993, p.15).

Истинската, най-стара люлка на европейския човек, според сегашното състояние на научната фактография трябва да се търси в **“тракийското пространство”**, което обхваща долното течение на Дунава, цялата територия на Балканите и една част от Мала Азия. Румънските учени от 19 век насам упорито се опитват да докажат, че тракийската култура, история и митология е тяхно наследство. Подобно на тях и албанските учени и публицисти отстояват своето трако-илирийско потекло. Но ето че в края на XX век и някои от сръбските историци и публицисти, позовавайки се на Сиприян Робер, Халкокондил, Шафарик, Милоевич и други автори, върнаха към живот своята автохтонистична хипотеза. Според възобновената сръбска автохтонистична теория точно сърбите били **“най-стария и най-големия народ”** (веднага след индийците), т.е. **СЪРБИТЕ БИЛИ НАСЛЕДНИЦИ НА ДРЕВНИТЕ ТРАКИ И ТЯХНАТА ВИСОКА КУЛТУРА!**

Подновената сръбска автохтонистична теория в статии и в отделни монографии застъпват О. Лукович-Пянович, М. С. Пешич, Н. Джорджевич и др. Техен предшественик от средата на 19 век е М. С. Милоевич. За да има логична последователност, сръбските историографи-автохтонисти най-първо се позовават на онези учени в миналото, които намират доказателства, че **“славяните”** са населявали Балканите от най-стари времена. След това търсят връзка (и са убедени, че са намерили такава) между древните тракийски племена трибали, пелазги и бръги, и днешните сърби. Сръбските автохтонисти се позовават на Шафарик, който в своите трудове **“Старожитности”** и **“Произход на Словените”** потвърждава онова, което преди него е изказано от французина Francois Pricot de Sainte-Marie в една негова студия:

“Словените, населяват Европа от най-древни времена... ”

Френският автор има предвид балканските славяни.

Сръбските автохтонисти в подкрепа на своята теза за древното присъствие на сърбите в Северното причерноморие привеждат думите на Плиний:

“...започвайки от Азовското море, живеят Меотици, Вали, Сърби...”
("A Cimmerico accolant Maeotici, Vali, Serbi...")

Един век след Плиний за сърби пише и Птоломей:

"Между Кераунските планини и реката Ра живеят Оринеи, Вали, Серби..."

("Metaxo oe ton Kera Union oreon kai tou Ra potamo
Orineoi kai Ovaloi kai Servoi...")

След това сръбските автохтонисти минават към една от най-силните опорни точки на възобновената хипотеза, а това са изказванията на гръцкия историк Халкокондил, който бил намерил доказателства, че:

"Трибалите... са най-старият народ и най-големият между народите...",

("Trivaloi... o de etnos palaiostaton te kai megiston ton etnon...")

След което същият атински историк Халкокондил уточнява:

"Сърбите – т.е. мизите и трибалите (србалите) – са най-големият и най-старият народ от всички народи на Земята" и че: "... всичките сръбски племена са части от един народ, на които обичаите и езика им е един, те са най-старите на света и най-големият народ на света е сръбският!"

(Chalcocondylas Histor. Byzant., 1.1., p. 14.)

Освен към племенна (етнична) идентификация, посяга се и към доказателства от сферата на лингвистиката и митологията. Така например, известно е, че освен важни събития в епоса "Илиада" може да се намери едно от най-изчерпателните описания на тракийската митология, която по-късно започва погрешно да се нарича ГРЪЦКА. Сиприян Робер нарича тази тракийска митология СЛАВЯНСКА.

Ето какво казва по този въпрос О. Лукович-Пянович:

"Понеже в близост до гърците, от най-стари времена до днес, други славяни освен сърбите не е имало – естествено е – че тази митология (тракийската) е СРЪБСКА, макар и наречена ТРАКИЙСКА, понеже и тракийците са били сърби."

О. Лукович-Пянович говори, че не е далеч времето, когато Сръбската академия на науките (САНУ) ще подготви монография за сръбската същност на древногръцките митове ("будућу велику студију о СРПСКОЈ МИТОЛОГИЈИ У ГРКА"). Според същата авторка, бивш професор на Сорбоната, всичките древни религиозни центрове в антична Елада (Додона, Делфи, Самотраки, Итака, Танагра) са били сръбски!!! ("сви центри каснијих "грчких мистерија" и пророчишта, првобитно били ТРАЧКИ, одн. ПЕЛАЗГИЈСКИ, или - по Роберу - СЛОВЕНСКИ, тј. СРПСКИ!").

Позовават се на Грегор Данковски, който в своята студия "Гърците като племенни и езикови сродници на славяните, представени исторически и филологически...", (Gregorius Dankovsky, Die Griechen als Stamm- und Sprachverwandte der Slawen, historisch und philologisch dargestellt., Vindobonae-Posonii, 1829.), пише:

"Тракийското (славянското) стебло много преди гръцкото е закрачило по пътя на знанието; Орфей, славния прародител на славяните (който е живял 1000 или 2000 години преди Платон; неговото време е така далеч в миналото, така че и самият Платон не е могъл да го определи) – е бил първият верски учител в Гърция, а неговите ученици били изобретатели на философския език."

Сръбските автохтонисти се позовават и на доказателствата в научните трудове на професора по гръцки език и библиотекар в кралската библиотека в Пресбург (днес Братислава), Кристиан Шнелер (Christian Schneller). Интерес представляват три негови студии, написани на латински и немски език:

- Homerus Slavicis dialectis cognata lingua scripsit, ex ipsius Homeri carmine ostendit...3

(Писаното от Омир на известен диалект на славянския език, от самия Омир изложено...)

- "Iliados Liber I, 1-50. Slavice et graece idem sonans et significans, adjectanova versionelatinaet commentario graeco-slavico. "

(Първата книга на Илиадата, (стихове от 1 до 50, които на славянски и на гръцки звучат еднакво) с коментар.)

Към тези автори прибавят и французина Н. Фрере, който счита, че:

"СЛОВЕНСКИЯТ ЕЗИК Е МАЙКА НА ТРАКИЙСКИЯ И ГРЪЦКИЯ".

Като лингвистични доказателства в подкрепа на тази хипотеза привеждат онова, което е забелязал Грегор Данковски в старогръцкия и латинския език. Тук като един от най-ярките примери привеждаме стих от античния поет Анакреонт, посочен от Данковски:

"piein d emou didosi ton voinon"

или, в превод:

"Да пия ми дадоха от виното!"

Според хипотезата на сръбските автохтонисти идването т.е. нахлуването на старите българи е било причина да се разпокъса "огромния сръбски народ" и да се срути "сръбската супериорна култура". Ето какво казва О.Лукович-Пянович: "Имаше едно такова време, когато едни други азиатци – ТУРСКО-ТАТАРСКИТЕ БЪЛГАРИ, все още не бяха разпокъсали ДРЕВНИЯ СРЪБСКИ НАРОД НА БАЛКАНИТЕ".

Какво се получава?

СРЪБСКИТЕ АВТОХТОНИСТИ = БЪЛГАРСКИТЕ АНТИАВТОХТОНИСТИ!

Мегаломанията на новата сръбска "научна теория" не се ограничава само на Балканите. Позовавайки се на Шафариковите сърби, венди, венети, хенети, на Херодотовите тракийци (гети, одрис и трибали), на тракийските славяни на Мойсей Хоренски и на трибалите на Халкокондил, О. Лукович-Пянович счита, че сръбският език, като висококултурен, се е разпространил и в Мала Азия, и в Египет, и на Апенините. Павел Йосиф Шафарик, министър на просвещението на Сърбия и вуйчо на Константин Иречек (който пък от своя страна е бил министър на просвещението на България), застъпва тезата, че точно сръбският е този "огромен", "расово чист" и "висококултурен народ" (а не като "булгарският буламач", дивите пришълци от Памир, от областта Ордос в Китай, от река Тола в Монголия и от пустинята Такламакан (!!!), както все още ни убеждават българските историци: Петър Добрев, Пламен Цветков, Марин Димитров...и тем подобни).

Шафарик, пише: "НАХЛУВАНИЯТА, които са били ужас за Европа, СА БИЛИ НАХЛУВАНИЯ НА БЪЛГАРИТЕ, хуните, аварите, хазарите, унгарците и печенегите, които са прииждали на орди от Азия, всявайки страх и паника в Европа. ТОВА БЯХА НАРОДИ С МОНГОЛСКО-ТЮРКСКО-ФИНСКО ПОТЕКЛО."

Племенникът на Шафарик - Иречек, заемайки поста на пръв човек на българската просвета в онези времена, въвежда като "научна" догма казаното от вуйчо му, т.е. от сръбския политик-мегаломан, заемащ пост МИНИСТЪР НА ПРОСВЕТАТА НА СЪРБИЯ

ТАЗИ "НАУЧНА" ДОГМА, ВНУШЕНА ОТ ШАФАРИК И НАЛОЖЕНА ОТ ИРЕЧЕК, ОСТАВА НЕПОКЛАТИМА И ДО ДНЕС. ЗАЩО?

В резултат на тия "дивашки нахлувания" според Шафарик някои от славянските племена са се "разславянизирани" (entslowenisiert), т.е. "изгубили са славянските черти" в езиково отношение, напр. българските. (Тук Шафарик има пред вид североизточните български диалекти). Но затова пък, пак според Шафарик, сръбският език в Тракия и Илирикум (има предвид Дардания и Македония – бел. авт.) се е запазил чист:

"...В ТРАКИЯ И ИЛИРИКУМ СТАРИЯТ СРЪБСКИ ЕЗИК СЕ Е ЗАПАЗИЛ НАПЪЛНО ЧИСТ ОТ ТАКАВА ДЕГЕНЕРАЦИЯ.." (???)
("in THRAKIEN UND ILLYRICUM GLEICH ALTE SERBISCHE SPRACHE IM GANZEN REIN VON SOLCHER ENTARTUNG ERHALTEN HATTE...")

Според О. Лукович-Пянович БЪЛГАРИТЕ-АЗИАТЦИ поробват старото тракийско (т.е. сръбско) население в Мизия, Тракия и Македония. Според нея на тази територия отдавна живеят "античните славяни" – сърбите. Българите-азиятци успяват почти напълно да развалят стария "сръбски" език на "трако-сърбите". Затова тя се противопоставя на "терминологичната обърканост" на Шафарик за "десловенизацията на българските славяни".

Тя се изказва така: "Понеже българите не са славяни (в това й приглася/помага българската антибългаристика – б.а.), те не могат да се деславянизират." Според О. Лукович-Пянович по-точно би било да се каже:

"българите развалиха сръбския език и наложиха своето азиатско име на старите сърби." (!!!)

Има предвид населението на днешната българска територия!

О. Л. -Пянович категорично заявява: "Територията на днешна България до нахлуването на българските завоеватели бе чисто сръбска езикова територия" (O.L.P., SRBI, tom II, s. 48).

По повод на двата публикувани тома, съдържащи докладите от "Конгреса по тракология", проведен в София 1972 г., О. Л. П. казва:

"Българите си приписват като своя заслуга всичко онова, което се отнася за старите сърби, в чиято страна са нахлули като нападатели и завоеватели"
(O.L.P., SRBI, tom II, s. 53)

Накрая О. Л. П. отправя един вид предупреждение към сръбските съседи, че будно се следят изявленията и възгледите, които засягат въпросите на отделните национални идеи на Балканите, влизащи в основите на съответните национални доктрини:
"...на нас е известно УПОРСТВОТО на днешните албанци, точно както и на БЪЛГАРИТЕ, да докажат техния приоритет на Балканския полуостров, взимайки това като аргумент, който им дава правото да отнемат СТАРИТЕ СРЪБСКИ ЗЕМИ."
Жалко, че забравя да спомене своите помагачи тук, в България - достойните ученици на Шафарик и Иречек.

Не можем да упрекнем сръбската историография, че се опитва след по-голямо закъснение да влезе в крак с новите течения в европейската наука. Постава се обаче въпросът за здравословното състояние на българската историческа наука, която в търсенето на някакви си "прабългари" продължава да се придвижва все по на изток и по на изток. Стигнала до Ордос, в Централен Китай (Д. Съселов, Т. Танев, П. Цветков), а на север до река Тола в Монголия (М. Димитров), напоследък започват да се изучават "древните културни контакти" с Япония (П. Добрев).

А след това?

След това остават още - Великденските острови в Тихия Океан и отъждествяването на "прабългарите" с гигантските каменни глави, останали там да чакат шльоцериянци, пигориянци и тем подобни "върхове" на българската двестагодишна глупост!
А още през 1910 г. Ганчо Ценов посочва написаното от Х. Хирт (Herman Hirt, Die Indogermanen, Bd. I, s. 74-82, виж Г.Ценов, Произходът на българската държава и църква, София, 1910, с.140) против "ПАМИРСКАТА ТЕОРИЯ" и предупреждава лекомислените български историци от онова време, че "теорията" за преселването на европейските народи (в това число и на българите) от Азия в Европа си е

ЧИСТА ВИЗАНТИЙСКА ИЗМИШЛЪОТИНА, ПОДХВАНАТА С РАЗЛИЧНИ МОТИВИ ОТ ЕВРОПЕЙСКИ УЧЕНИ-МАНИПУЛАТОРИ

Трако-кимерийската (пелазгическа) теория на Раковски и Гинчев, възобновена в трудовете на Ганчо Ценов, публикувани на български и немски език, се опитват да я популяризират публицистите Стоян Шангов, Н. Йонков-Владикин и Д. Юруков. Така на пример Н. Йонков-Владикин пише:

"НАШИЯТ НАРОД Е ЕДИН ОТ НАЙ-СТАРИТЕ НАРОДИ НА СВЕТА; ТОЙ НЕ Е ПРИШЕЛЕЦ ТУК, НИТО Е ИЗМИРАЛ. ОНИЯ, КОИТО ТВЪРДЯТ ПРОТИВНОТО, СА С ОГРАНИЧЕНИ ПОЗНАНИЯ ПО ТАЯ ОБШИРНА МАТЕРИЯ."
(Н. Йонков-Владикин, История на древните траки, София, 1911, с. 97)

Кои са МОТИВИТЕ за всички тези изкривявания на българската история, предприети, както от византийските фалшификатори, така и от западно-европейските манипулатори,

и особено от романовско-съветската историческа школа, чийто представители са: Шльоцер, Тюнман, Енгел, Шафарик, Иречек, Златарски, Мутафчиев, Бешевлиев, Добрев, Димитров, Цветков...?

За част от изброените крайната цел на тези домогвания или не е ясна (т.е. не им стига акъл да я разберат), или пък "не искат" да я разберат. Тяхна си работа.

Интелектуалната чест и достойнство обаче навремето е накарало Ганчо Ценов да я представи във възможно най-откровен вид. За него фалшификацията за азийския произход на българите е

"ЕДИН ВЪЗГЛЕД, който носеше и носи смърт за българската държава"

Ганчо Ценов предупреждава, че изопачаването на фактите с цел създаване и поддържане на "чудовищната теза" на Шафарик, Иречек и Златарски има скрити измерения. За Ценов това е "ЕДНА ТЕЗА, крайната цел на която е ПОГУБВАНЕ НА БЪЛГАРСКОТО ПЛЕМЕ"! (Г. Ценов, Препирните по народността на Българите, въ що се състоятъ и защо се водятъ, София, 1936. с.13 и с.17)

Накрая един стих:

"ЧУЖДА ЖАЖДА ИЗПИВА НАШАТА КРЪВ МИЛА!"

И един въпрос:

Докога?